

tõid," ütles Kaie. Madise süda sai täis: „tagasi wiia? wii ise! Dhoh! enne pidasime nõuu, läksin otse Tõnu juure, palusin ja meelitasin, enne kui poissti andsid, tõin ta siia ja nüüd: wii tagasi! — Mitte koguni!“ „Kuule ometi! ega ta tühja käega kodu ei lähá; ostsin temale weesti riide, punast ja finist karwa. Mäe, eks ole ilusad? — Sa maksawad ühte kokku rubla hõbedat! mõtle ometi, sain pool muidu! — siiski tõin sulle nahka ka, mitte nii palju kui tahtsid, eks seda saa jälle!“ Nüüd löi mees käed kokku: „Kuule Kaie! wõi seda ka weel? raha raisatud, mulle ninatäis nahka, koorem narri-hilpusi, laps weel peale kauba. Küll on kena tüf.“

Nõnda läks weerand tund mõõda: Mõle-
mad olivad wait, wáikene Jaak nuttis wahest
ja Lull kolistas kingsepa asju laua peal, ilma
wahet pidamata. Wiimaks ütles Madis: „ei
láha muidu korda, kui pead Jaagu ára andma,
kaks on meil palju sõõta!“ Kaie ahju áárest
wastu: „ei see láha korda, sina pead Lulli
ára wiima!“ — Jälle olivad wait. Siis

tõusis Madis pengi pealt üles, káis mõõda
tuba edasi tagasi, kui otsisk ta kuskilt nõu,
wiimaks tuli ta ahju poole naise lähedale ja
ütles lahkema náuga: „Kaiet, mis meie nüüd
wanas eás weel riidlema hakkame! kui sa
Lulliga leppid, siis ei keela mina Jaaku meile
jáámast!“ „Mina leppin!“ wastas naine ja
mees hakkas oma abikaasa káest finni ja ütles:
„noh siis tahame rahu pidada! ja náita nüüd
ometi Jaagukest seia!“ Nende sõnadega wõttis
ta lapse sülle, andis talle suud, ja ütles: „Dh
see waene laps, pole sull isa ega ema; ma
tahan su isa olla. Kaiel oli wága hea meel
neid sõnu kuuldes ja palus kóik oma mehe
káest andeks, mis ta oli efsind. Nõnda oli-
wad nad úheteisega rahul ja pidid ikka tunnis-
tama: „Mis Jumal annab, on hea ja õnneks;
meile andis kaks last korraga, ei meil siis
kahest ole enam, kui tarwis!“